

El cavall del rei

Una vegada, fa molt de temps, hi havia un país que tenia un rei. O potser hauríem de començar dient que una vegada, fa molt de temps, hi havia un rei que tenia un país, perquè sa majestat feia i desfeia sense consultar res a ningú i tothom li tenia molta por. Era un home tan rabiüt i cruel que, quan el veien venir, els seus criats s'amagaven darrere les portes, sota els llits i, fins i tot, sota les catifes. Però, això sí, s'estimava molt el seu cavall. Molt. Moltíssim. Tant, que fins i tot se l'estimava més que a la gent del seu regne. Però vet aquí que un dia el cavall es va posar malalt. I és clar, tothom parlava del mateix: s'havia posat malalt: "El cavall del rei".

El rei es va desesperar i, fent servir tota la seva saviesa reial -que ja veureu que no era gaire-, va manar als seus criats que el cuidessin com si fos el seu fill, és a dir, com si fos un príncep. Va ordenar que el fiquessin al llit i li donessin arròs bullit i pernil dolç per esmorzar, per dinar i per sopar.

Els criats van pensar que això era una bestiesa, però van fer tot el que el rei els havia manat. I és clar, amb un menjar així, el pobre cavall encara es va posar més malalt.

Quan el veterinari li va dir que no hi havia res a fer, el rei es va posar a plorar com un nen petit. Però de seguida va recordar que era el rei, el rei, i llavors va fer cara de rei, va respirar majestuosament, com un rei, i amb veu reial va manar als seus criats que s'emportessin el cavall al camp: vejam si amb un canvi d'aires es posava bo.

-Ah, i pobres de vosaltres si es mor! -els va dir- Perquè, si es mor -va cridar aixecant amenaçadorament un dit reial enlaire com si fos un paraigua-, vull saber-ho de seguida, però faré penjar a la forca més alta el desgraciat que s'atreveixi a dir-me que el meu cavall s'ha mort.

Els pobres criats, tremolant de por, van agafar el cavall com van poder, perquè estava tan malalt que ja no s'aguantava els pets, i se'l van emportar al camp. Quan hi van arribar van fer tot el que van poder perquè es curés, però la pobra bèstia va anar empitjorant i empitjorant i, al cap d'una setmana, va estirar la poteta, que és una manera de dir que es va morir.

-I ara què farem? -van exclamar els criats horroritzats-. Si no ho diem al rei, tard o d'hora ho descobrirà i el càstig serà terrible. Però si li diem que el cavall és mort, ens farà penjar com bacallans a la forca més alta...

Els pobres criats tenien tota la raó d'horrорitzar-se: no tenien escapadòria!

I mentre hi anaven donant voltes i més voltes, va passar per allà una noia que vivia sola en una barraca als afores del poble i que tothom tenia per ximpleta i per una mica curta de gambals i tot, perquè era capaç de dir qualsevol barbaritat davant de qui fos. Doncs bé, en sentir-los parlar i lamentar-se de tot el que els passava, es va oferir per anar davant del rei i fer-li saber que el seu cavall s'havia mort. Això sí, li havien de pagar cinc monedes d'or.

Els criats, tremolant de por, li van explicar què li passaria si hi anava. Però com que ella els va dir que no patissin, que ja s'espavilava, els criats van acceptar contents i alleujats la proposta de la

noia i li van pagar els diners que demanava.

I així va ser com aquella pobra "ximpleta" es va presentar a les portes del palau dient que portava notícies del cavall del rei. Quan el rei ho va saber, va dir que la portessin immediatament davant seu i li va demanar que com estava, el seu cavall. I llavors la noia va respondre que el seu cavall ja no menjava, ni bevia, ni pixava, ni cagava, ni respirava...

-Doncs així... -va dir el rei furiós, aixecant-se del tron i tornant-se de tots colors-, doncs així..., el meu cavall és mort!

-Tu ho has dit! Tu, i no pas jo -va dir la noia fent una reverència i retirant-se tranquil·lament-, i jo ja he fet la meva feina!

I se'n va anar xino-xano mentre el rei, bocabadat per l'astúcia d'aquella mocosa, es mossegava la llengua, la llengua reial, es clar.

I així va ser, també, com aquella pobra "ximpleta", amb els diners que havia guanyat, es va poder fer, no un palau, però sí una casa de debò.

Guió: Manel Riera-Eures

-
-
- Amb el suport de

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.

- [Avís legal](#) |
- [Segell de qualitat](#) |
- [Contacta 54€0](#) |
- - [Idiomes](#)
 - [Català](#)
 - [Castellano](#)
 - [English](#)